

Şair Olmak Neyime

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Ekim 2025

“Yaşamak neleri öğretiyor, düşünüyorum
Okuduğum bütün kitaplar paramparça
Çıkıp dolaşıyorum akşamüstleri bir başıma
Bir uçtan bir uca yalnızlıklar oluyor kent” (A. Telli)

Ayracı olmalı mıydı sahi ömrün?
Bir düş sakini iken,
İdame ettiğiniz dünyanın da en sefil rüzgârı
En çok hatta sadece kendini üşüten.

Üşümüş bir yakamozun çığlıydım
Sair akşam.
Şair olmak neyime, azizim?
Şairden önce şiarımdı
Şiirin kıblesinde büyüyen gözbebeklerim:
Her üşüdüğümde andığım ismin
Başladığım sonundan alfabenin
Kendimi es geçtiğim her gün vakti...

Özlemle yüklemimle düştüğüm bir yol işte
Sevgiden geçen bir yoldan da öte
Sığındığım boşluk
İçini doldurduğum umut ve sükût
Dilendiğim elbette ilhamı ömrün
Sevmelere dair bir güncede
Saklı nice hece
Kekelediğim her düş öncesi
Üstelik başım hep dik.

Dikine gitmedim de ömrün
Direndiğim binlerce fısıltı hem
Ansızın ortaya dökülen
Bir iblisin günlüğü uzağında kaldığım
Gel gör ki nice dert beni bulan
Adı yok acılarımın
Acımasın da bana kimseler hani.

Nefretine dahi razıyım zalimin
Bilsinler de yüreğimle kenetlendiğim bir evren
Aklımın sınırlarının galip geldiği
Bir şiir mevsiminde
İçimdeki çocuğu pırpıpladığım
Hem annesiyim içimdeki çocuğun
Hem de çocuğun ta kendisi.

Nabzıma katık yaptım heceleri
Baş tacım aşk ve mevsim
Başım döne döne el yordamı ilerlediğim
Bir patika çukurları gözlerimin
Firar ettiğim gezegen
Ne zamanki şiir olmaya meyletsem.

Ötem berim de yok benim
Ötesi berisiyim ben içimdeki öznenin
Kimselerin göremediği bir hayal dünyası
Yaza yaza tüketemediğim bir coşku ki
Yüreğin de umudun da bekası.

Hazan mahsulü gün
Yağmurla iç içe
Dışımda s/üzgün bir yağmurluk
Cebimde aşk ve heceler
Elimi tutan bir düş mahsulü
Ama ait olduğum bir evren işte
Aşkın asası annemin duası
Rabbimin kadir olduğu her şey adına
Ümidimi de saklı tuttuğum bir ezan vakti.

Kiblemin rotası ve mavinin sırrı
Ela gözlerin çırpınışı belki de serçe zafiyetiyle
İçerlemedim de ben hem
Ne dediyse evren
Gel gör ki ağrıma gitti her dem
Ne zamanki vuruldum sırtımdan
Üstelik eli olmayan bir hançer
İblisin dalkavuğu
İnancın şiarı ile nice edim
Düşsem de kalkmayı bildiğim
O'nun izni olmadan yaşamak mümkün mü hem?

Bir vaveyla
Bir hüzün bir Hızır bir sızı
Sazını çalanlardan nasıl ki olmadım
Sözümün eri bir nefer
Kat çıktığım basamak basamak
Hala aşamadığım bir duvar
İçimde süre gelen yangın
Şifası Mevla'mdan
Belki de buz kesen yüreklerden
Olmadığımın mı ne?
Hala sıcak ellerimde eriyen mumun
Verdiği ışık yetmezken
Peşine düştüğüm o İlahi Işık
Kimselerin göremediğine vakıf
Aşkın yüzü suyu hürmetine
Saf tuttuğum kiblem
Vursa da fırtına

Düşmek çok ala
İş kalkmaksa yerden
Yola devam etmek sadece O'nun nezdinde.